

Κάπ. Ρόδ. Διὰ τὴν σημ. πβ. Νικάνδρ. Ἀλεξιάδ. 358
«νεότης ὑπὸ οὐθατι μόσχος | βράσσει ἀνακρούουσα χύσιν
μενεϊκέα θηλῆς». Συνών. ἀναδένω 4.

ἀνακρυφα ἐπίρρ. Ζάκ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ἐπίρρ. κρυφά.

Κρυφίως: Ἐπολέμας μὲ τρόπο κρυφὰ καὶ ἀνάκρυφα νὰ
τὸν ἐλάσῃ. Συνών. κρυφά.

ἀνακρυφτὰ ἐπίρρ. ἀνεκρυφτὰ Μύκ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀνακρυφτός.

Ἰονεὶ κρυφίως, ἀφανῶς ὑπὸ τὸ ὕδωρ τῆς θαλάσσης:
Τὸ πᾶν ἀνεκρυφτὰ (καταδυόμενος εἰς τὴν θάλασσαν
πιάσει τὰ εἰς τὸν πυθμένα ἀντικείμενα).

ἀνακύκλισμα τό, ἀνατσούκλισμα Ἀθῆν. (πα-
λαιότ.) ἀνατσούκλισμα Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κονίστρ.)

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀνακυκλίζω.

Ἡ περιτύλιξις τοῦ νήματος ἔκ τοῦ ἀδρακτίου εἰς τὸ
τυλιγάδι. Συνών. ἀνακύκλισμα 1, τυλιγάδισμα.

ἀνακυκλίδίζω Κρήτ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ἀμαρτ. ρ. κυκλίδίζω
<κυκλίδι.

Περιστρέφων τὴν ἀνέμην τυλίσσω τὸ νῆμα τοῦ περὶ
αὐτὴν κυκλίου εἰς τὰ μασούρια: Ἄσμ.

Κ' ἔκαμ' ἓνα κουβαράκι | ἴσαμ' ἓνα ροβιθάκι,
ποῦ νὰ πάῃ νὰ τ' ἀναχύσῃ | καὶ νὰ τ' ἀνακυκλιδίσῃ;
Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνακυκλίζω 2.

ἀνακυκλίζω Δ.Κρήτ. Κύθηρ. ἀνακιονκλίζω Πε-
λοπν.(Μάν.) ἀνατσουκλίζω Ἀθῆν.(παλαιότ.) Εὐβ.(Κάρυστ.)
ἀνατσουκλίζω Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κονίστρ.) Μέγαρ. ἀνεκυ-
κλίζω Α.Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Χίος

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. κυκλίζω. Ἡ λ. καὶ
παρὰ Βλάχ.

1) Κατασκευάζω κυκλίον τοῦ νήματος τυλίσσω αὐτὸ
ἔκ τοῦ ἀδρακτίου εἰς τὸ τυλιγάδι Ἀθῆν. (παλαιότ.) Εὐβ.
(Αὐλωνάρ. Κάρυστ. Κονίστρ.) Μέγαρ. Χίος: Μὲ τὸ ἀγάλι-
στρο ἀνατσουκλίζουνε τὸ νῆμα Μέγαρ. Ἡ μὲν ἔμπαινε 'ς τὸν
ἀνυφαντόλακκο τσαὶ ἔφαινε, ἡ ἄλλη ἔνθετε μὲ τὴ ρόκκα τῆς
τσαὶ ἡ ἄλλη ἀνατσούκλιζε (ἔκ παραμυθ.) Ἀθῆν. || Ἄσμ.

Τσαὶ δέκα λαμπροκύριακα κόρη γατάνι πλέκει,
'ς τοὺς οὐρανοὺς τὸ διάζεται, 'ς τὴ γῆν τ' ἀνεκυκλίζει
Χίος. Συνών. τυλιγαδίζω. 2) Περιστρέφων τὴν
ἀνέμην τυλίσσω τὸ νῆμα τοῦ περὶ αὐτὴν κυκλίου εἰς τὰ
μασούρια Κρήτ. Κύθηρ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.): Ἄσμ.

Μὲ λυερὴ ἐνεκύκλιζε χρουσάφι καὶ μετάξι,
'ς τὸν οὐρανὸ τὸ διάστηκε, 'ς τὴν ἄμμος τὸ τυλίει
Ἀπύρανθ. Συνών. ἀνακυκλιδίζω, ἀνεμίζω, καλα-
μιάζω, καλαμίζω, μασουρεύω, μασουρίζω,
μασουρίζω. 3) Περιστρέφω τι βιαίως, στροβιλίζω
Πελοπν. (Μάν.): Ὁ ἀέρας ἀνακιονκλίζει τὰ ροῦχα.

ἀνακύκλισμα τό, Δ.Κρήτ. Κύθηρ. ἀνακιούκλισμα
Πελοπν.(Μάν.) ἀνατσούκλισμα Εὐβ.(Αὐλωνάρ. Κονίστρ.)
Μέγαρ. ἀνεκύκλισμα Α.Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνακυκλίζω. Ἡ λ. καὶ παρὰ Βλάχ.

1) Ἡ περιτύλιξις τοῦ νήματος ἔκ τοῦ ἀδρακτίου εἰς
τὸ τυλιγάδι Μέγαρ. Συνών. *ἀνακύκλισμα, τυλι-
γάδισμα. 2) Ἡ περιτύλιξις τοῦ νήματος ἔκ τῆς ἀνέ-
μης εἰς τὰ μασούρια Κρήτ. Κύθηρ. 3) Δίνη ἀνέμου,
ἀνεμοστρόβιλος Πελοπν. (Μάν.): Ἡρθε ἓνα ἀνακιούκλισμα
καὶ μᾶς ἔρριξε τὸ σπίτι. Πβ. ἀνακύλισι 2.

***ἀνακύκλωμα** τό, ἀνατσούκλωμα Εὐβ. (Κύμ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνακυκλώω.

Ἡ κυκλικὴ ἀνάδεσις τῆς κόμης τῶν γυναικῶν ἐπὶ τῆς
κορυφῆς.

ἀνακυκλώνω (Νουμάς 214,2).

Ἐκ τοῦ μεταγν. ἀνακυκλῶ. Ἡ λ. καὶ παρὰ Βάιγ.

Διαθέτω τι κυκλικῶς ἐνθ' ἀν.: Θεριεύει καὶ βογγαί
καὶ ἀνακυκλώνει τὰ θυό του χέρια γὰ νὰ στραγγίσῃ τ' ἄκουρα
καὶ γρίβα γένεια του ποῦ ἀνακατώνονται καὶ μακρένουν
ἰσοσμένα σὰν πετρίκια (μαλλιά λαναρισμένα. Ἐκ διηγ.)

ἀνακύλισι ἡ, Πελοπν. (Λακων.) —ΚΠασαγιάνν.
Μοσχ. 25

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνακυλίζω, δι' ὃ ἰδ. ἀνακυλῶ.

1) Ἀνατροπὴ πράγματός τινος Πελοπν. (Λακων.)
Συνών. ἀνακύλισμα 1, ἀναποδογύρισμα. 2)
Σφοδρὰ κίνησις τοῦ ἀνέμου, θύελλα, ἀνεμοταραχὴ Πελοπν.
(Λακων.): Σήμερα ἔγινε μεγάλη ἀνακύλισι. Συνών. ἀνεμο-
ζάλη. Πβ. ἀνακύκλισμα 3. 3) Θόρυβος ΚΠασαγιάνν.
ἐνθ' ἀν.: Τὰ βόιδα ἔτρεχαν ὅλα μαζωμένα, τριποδιστὰ κατὰ
τὸ μακελλεῖο μ' ἀνακύλιν ἄγρια, μὲ μανιακὸ ποδοβολητό.

ἀνακύλισμα τό, Ἡπ. Κρήτ. Χίος —Λεξ. Κομ. Δεῖκ
Μπριγκ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνακυλίζω, δι' ὃ ἰδ. ἀνακυλῶ.

1) Ἀνατροπὴ Λεξ. Κομ. Δεῖκ Μπριγκ. Συνών. ἀνα-
κύλισι 1, ἀναποδογύρισμα. 2) Παλινδρομήσις,
ὑποτροπίσις, ἐπὶ νόσον Ἡπ. Κρήτ. —Λεξ. Κομ. Συνών.
ξαναρρόσημα. 3) Βαθεῖα σκαφή τῆς καλλιεργού-
μένης γῆς Χίος

ἀνακυλισμός ὁ, ἀμαρτ. ἀνεκυλισμός Νάξ. (Ἀπύ-
ρανθ.)

Τὸ μεταγν. οὐσ. ἀνακυλισμός = κύλισμα πρὸς τὰ
ἄνω ἢ πρὸς τὰ ὀπίσω.

Ἰσχυρὰ συγκίνησις, τρόμος: Ἀνεκυλισμὸ ἤλαβεν ἡ καρ-
διά του, τὴν ὥρα ποῦ τὴν εἶδε τὸν ἠπίασε τρεμούλλα.

ἀνακυλῶ, ἀνακιουλῶ Πελοπν.(Λακων.) ἀνακυλιῶ
Δ.Κρήτ. ἀνεκυλιῶ Α.Κρήτ. ἀνακυλῶ πολλαχ. ἀνα-
κιουλῶ Πελοπν. (Μάν.) ἀνακυλάω Ἡπ. Πελοπν. (Λα-
κων. Μάν.) ἀνακιουλάω Πελοπν.(Λακων.) ἀνατσουλάω
Πελοπν.(Μάν.) ἀνεκυλῶ Α.Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ἀνα-
κυλίζω Δ.Κρήτ. Πελοπν.(Λακων.) ἀνακιουλίζω Πελοπν.
(Λακων.) ἀνεκυλίζω Θήρ. ἴνεκυλίζω Θήρ.

Ἐκ τοῦ μεταγν. ἀνακυλίω = μετακινῶ πρὸς τὰ ἄνω
κυλίω.

Α) Μετβ. 1) Κυλίω τινὰ Πελοπν.(Λακων.): Πρέπει
ν' ἀνακιουλῇσιν τὸ παιδί (δηλ. διὰ νὰ ἐπανέλθουν εἰς τὴν
θέσιν των τὰ μετατοπισθέντα ἔντερα). 2) Ἀνακινῶ,
μετακινῶ, κάμνω ἄνω κάτω πολλαχ.: Ἀνακυλῶ τοὺς πέτρες
- τὰ χώματα πολλαχ. Ἀνακυλάω τὰ σῦκα γὰ νὰ λιαστοῦνε
Λακων. Οἱ στρατιῶτες ἔγραχναν τὰ παλαιοστρώματα καὶ ὅλα
τ' ἀνακύλαγαν ΚΠασαγιάνν. Μοσχ. 17. Ἀνακυλαιοῦνται τὰ
χώματα Λακων. β) Στρέφω τὴν ἄλλην πλευρὰν πράγμα-
τος, ἀντιστρέφω Πελοπν.(Λακων.): Ἀνακυλάω τὰ σκουτῖα
ποῦ λιάζονται. γ) Παθ. κυλίομαι Πελοπν. (Μάν.):
Ἀνακυλήθη τὸ μουλάρι. 3) Σκάπτω, ἀνασκάπτω ΚΠασα-
γιάνν. Παραμύθ. 43: Ἐτουμπεῖωνταν μεταξύ τους μπλέχον-
τας τὰ κέρατά τους νὰ σκοτωθοῦν καὶ ἀνακύλαγαν τὸν τόπον
καὶ τὰ χώματα γῦρο καὶ σκιῶταν ἡ γῆς 'ς τὸ πάτημά τους.

β) Παθ. σκάπτομαι, ὀργώνομαι, καλλιεργοῦμαι Πε-
λοπν. (Μάν.): Ὁδὲς ἀνατσουλειοῦνται τὰ χώματα τοὶ ὀγειρια-
στῆς πεθαμένονε, θὰ βρέξῃ (πρόληψις. ὀγειριαστῆς = ὄνει-



ρευθῆς). Πβ. ἀναγέρον **A 1 β**. 4) Μεταβάλλω τὴν φυσικὴν θέσιν πραγμάτων, ἀναμειγνύω Πελοπν. (Μάν.): Ἀνακινῶ τὰ χαρτιά (παιγνιόχαρτα). Συνών. ἀνακατένω **A 4**. 5) Περιδινῶ, περιστρέφω Κρήτ. Πελοπν. (Λακων.): Ἀνακινῶ τὰ μάτια μου Λακων. Πίσσα νὰ σὲ ἀνακνήσῃ! (νὰ βράζεσαι μέσα εἰς τὴν κοχλάζουσαν πίσσαν τῆς κολάσεως! Ἀρά) Κρήτ.

Β) Ἀμτβ. 1) Βράζω δυνατά, κοχλάζω Θήρ. Α.Κρήτ.: Ἀνεκνίγει τὸ νερὸ Α.Κρήτ. || Φρ. Ἀνεκνίζει τὸ αἷμα μου (ἐπὶ ὀργῆς) Θήρ. 2) Ὑποτροπιάζω, ἐπὶ νόσου Ἡπ. Κρήτ. — Λεξ. Βλαστ. Πρω. Συνών. ξανακνίω, ξαναρωσῶ. 3) Αἰσθάνομαι ἰσχυρὰν συγκίνησιν, τρέμω Νάξ. (Ἀπύρανθ.): Ἐνεκύλησα τὴν ὥρα ποῦ τὸν εἶδα. Ἐνεκύλησεν ἡ καρδιά μου ὅδεν ἤκουσα τὴ φωνή του.

ἀνακωχή ἡ, λόγ. κοιν. καὶ δημῶδ. Κρήτ.

Τὸ ἀρχ. οὐσ. ἀνακωχή.

1) Προσωρινὴ διακοπὴ τῶν ἐχθροπραξιῶν μεταξὺ τῶν ἐμπολέμων λόγ. κοιν.: Ἐγινε ἀνακωχή. 2) Παῦσις, ἐπὶ μεταβολῆς εἰς τὸ καλύτερον ἀτμοσφαιρικῆς καταστάσεως Κρήτ.: Ἡ βροχὴ ἔκαμε ἀνακωχή. Ὁ καιρὸς θὰ κάμῃ ἀνακωχή. Ἐτοιμαστῆτε ὅτι ὥρα κάνει ἀνακωχή νὰ φύγωμεν. Συνών. ἀνακοπή **1**.

ἀναλα ἐπίρρ. Πόντ. (Χαλδ. κ. ἄ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀναλος.

Χωρὶς ὄρεξιν, χωρὶς προθυμίαν, συνήθως δις ἐπαναλαμβανόμενον πρὸς ἐπίτασιν τῆς σημ.: Ἀναλα ἀναλα μασῶ - τρώει - εὐτάει τὴ δουλείαν κττ. Συνών. ἀνοστα. Πβ. ἀνάλατα.

ἀναλαβαίνω, ἀναλαμβάνω λόγ. κοιν. ἀνελαβάνω Κρήτ. ἀναλαβαίνω σύννηθ. ἀνελαβάνω Κάρπ. ἀνελαβαίνω Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Παθ. ἄορ. ἀνελήφκα Θράκ. (Μυριόφ.) Μετοχ. ἀνελαβισμένος Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Τὸ μεσν. ἀναλαβαίνω, ὃ ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀναλαμβάνω. Ὁ ἄορ. ἀνελήφκα ἀντὶ ἀνελήφθηκα ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀνελήφθη. Διὰ τὸν σχηματισμὸν τῆς μετοχ. ἀνελαβισμένος πβ. καὶ μεταλαβαίνω - μεταλαβισμένος κτθ. Περὶ τῆς λ. ἰδ. καὶ ΦΚουκουλ. ἐν Ἀθηνᾷ 29 (1917) Λεξικογρ. Ἀρχ. 105 κέξ.

1) Λαμβάνω τι εἰς τὰς χεῖρας Λεξ. Δημητρ.: Ἀσμ.

Ἀναλαβαίνει ἓνα ραβδί καὶ πάει ἔξω πὸ τὸ γέρας.

Ἀνάλαβε τὴ λύρα σου κ' ἐγὼ τὸν ταμπουρά μου.

β) Δέχομαι νὰ φέρω εἰς πέρας ἐργασίαν ἢ ὑπόθεσιν τινα λόγ. κοιν.: Ἀναλαμβάνω ἢ ἀναλαβαίνω νὰ σοῦ τελειώσω τὴ δουλειὰ - τὴν ὑπόθεσιν κττ. Ἀναλαμβάνω ἢ ἀναλαβαίνω εὐθύνη.

γ) Ἀρχίζω νὰ ἐργάζομαι ὡς ὑπάλληλος εἰς ὑπηρεσίαν, εἰς τὴν ὁποίαν ὠρίσθη λόγ. κοιν.: Ἀναλαμβάνω τὰ καθήκοντά μου - ὑπηρεσία. 2) Ἀνακτῶ τὰς ἀπολεσθείσας σωματικὰς δυνάμεις ἔνεκα κοπώσεως ἢ ἀσθενείας κοιν.: Ἐκαμα ἔξι μῆνες ν' ἀναλάβω. Ὁ ἄρρωστος δὲ μπορεῖ ν' ἀναλάβῃ. Ἀνάλαβα ἀπὸ τὴν ἀρρώστια κοιν. Ἐφυνομάχησεν ἐχτὲ βράδυ ὁ δεῖνα, μὰ σήμερα πάλι ν' ἀνελαβισμένος Ἀπύρανθ. Συνών. ἀναδίνω **B 1 γ**, ἀναζῶ **A 1**, ἀναθάλλω **A 2**, ἀνακαρῶνω (I) **1**, δυναμώνω, καρδαμώνω. **β)** Μέσ. ἀνακουφίζομαι Θράκ. (Μυριόφ.): Ἀνελήφκα κομμάτι. 3) Ἐπανακτῶ τὰς προτέρους οἰκονομικὰς μου δυνάμεις κατόπιν πτωχείας, ἐπανέρχομαι εἰς τὴν προτέραν οἰκονομικὴν κατάστασιν λόγ. σύννηθ.: Αὐτὸς ὁ ἔμπορος ἔχασε πολλὰ καὶ δὲ μπορεῖ ν' ἀναλάβῃ. 4) Τρέπομαι εἰς τὸ καλύτερον, βελτιώνομαι, συνήθως ἐπὶ ἀτμοσφαιρικῆς καταστάσεως Τήν.: Ἀναλαβαίν' ὁ καιρὸς. Συνών. καλυτερεύω, ἀντίθ. χειροτερεύω.

5) Ἀναξωπυροῦμαι, ἐπὶ πυρὸς Κάρπ.: Ἀ'λε δαί'ς τὴ φωτιά ν' ἀναλάῃ (βάλε δαδι κτλ.) Πβ. ἀνακαρῶνω (II) **A 1**.

ἀναλαβή ἡ, Μακεδ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναλαβαίνω.

Μανία: Κί μιὰ κί δυό, σὰν νὰ τὸν πῆρι μιὰ ἀναλαβή, τρέξ' ὅσον γιὰ νὰ τὸν προφτάσ' (ἐκ παραμυθ.) Συνών. τρέλλω.

ἀναλάζω ἁμάρτ. ἀνελάζω Κάρπ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. λάζω παρὰ τὸ λάμνω.

I) Καταστρέφω, ἐπὶ φυτῶν, δένδρων κττ. (διὰ τὴν σημ. πβ. τὸ ἀπλοῦν λάμνω = ὀργώνω): Ἐνέλασαν τὸν περίολον συγκλασκορμόριζα (συγκλαδοκορμόριζα, ἄρδην, σύρριζα). **II)** Ἀναδίδω βλαστούς, βλαστάνω: Ἐνελάσε τ' ἀμπέλι. Ἐνελάσαν τὰ σπαργιά.

ἀνάλαιμα ἐπίρρ. σύννηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ.) ἀνά-λιμα βόρ. ἰδιώμ. ἀνάγλιμα Κάρπ. ἀνέγλιμα Κάρπ. ἀνάμαιλα Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ἀνέμαιλα Σέριφ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνάλαιμος. Ἡ λ. καὶ παρὰ Φωσκόλ. Φορτουν. Ἰντερμ. Β στ. 169 (ἐκδ. ΣΞανθοῦδ.) «πρικὺ νὰ σῶβγῃ, ἀνάλαιμα, σκληρὸ κι ἀσβολωμένο».

I) Ἄνω πρὸς τὸν λαιμόν, πρὸς τὸν φάρυγγα, ἐπὶ τοῦ ἐμοῦντος σύννηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ.): Τοῦ ῥθε τὸ φαεῖ ἀνάλαιμα (ἔκαμε ἐμετὸν) Ἡπ. Νὰ σοῦ βγῇ ἀνάλαιμα τὸ ψωμί ποῦ μῶφαγες! (ἀρά) Ἡπ. || Φρ. Μοῦ βγαίνει - μοῦ βγήκε - μοῦ πῆγε - μοῦ ἦρθε - μοῦ τῶγαλε ἀνάλαιμα τὸ φαεῖ (ὅταν τις τρώγων στενοχωρεῖται ἢ αὐτὸς καθ' ἑαυτὸν ἢ ὑπὸ ἄλλου καὶ δὲν ἡμπορεῖ νὰ εὐχαριστηθῇ). Συνών. φρ. μοῦ τό βγαλε ἀπὸ τὴ μύτι - μοῦ ἦρθε ἀπὸ τὴ μύτι - μοῦ τό βγαλε ξινὸ τὸ φαεῖ) σύννηθ. Κατ' ἐπέκτασιν ἢ φρ. λέγεται καὶ εἰς ἄλλας περιστάσεις, καθ' ὅς εὐχάριστόν τι πρᾶγμα ἀκολουθεῖται ὑπὸ δυσαρέστου: Τοῦ βγαν τὰ γέλια ἀνάγλιμα Κάρπ. Ἀνέγλιμα τοῦ βγεν ἢ χαρὰ αὐτόθ. Ἡβγεν ἀνάμαιλα τὸ γλέντι Ἀπύρανθ. Ὅτι καλὸ κάμω βγαίνει ἀνά-μαιλα αὐτόθ. Ἀνέμαιλά σου ἦβγησε ἢ γυναῖκα Σέριφ. Μοῦ βγήκε ἀνάλαιμα (ὅτι ἐνόμιζα καλὸν μοῦ ἀπέβη κακὸν) Ἡπ. Θὰ σοῦ τὸ βγάλω ἀνάλαιμα! (δι' ὅτι μοῦ ἀφῆρεσες θὰ σὲ ἐκδικηθῶ!) Κρήτ. 2) Μὲ τὸν λαιμόν πρὸς τὰ ἄνω, ἀνεστραμμένον Σάμ.: Τοῦν ἔσφαξι ἀνάλαιμα. Θὰ σὲ γδάρουν ἀνάλαιμα! (ἀπειλή).

ἀναλαιμαργγιά ἡ, Εὐβ. (Πλατανιστ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ οὐσ. λαιμαργγιά παρὰ τὸ λαιμαργία.

Ἀπληστία περὶ τὴν τροφήν, ἀδηφαγία. Συνών. λαιμαργία.

* **ἀναλαίμι** τό, ἀλαίμι Σκόπ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ οὐσ. λαιμί.

Μανδήλιον, διὰ τοῦ ὁποίου αἱ γυναῖκες περιβάλλουν τὸν λαιμόν των. Πβ. ἀναγούλα (II).

ἀνάλαιμος ἐπίθ. ἁμάρτ. ἀνάλιμος Ἡπ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ οὐσ. λαιμός.

Ὁ ἀνερχόμενος ἐκ τοῦ στομάχου πρὸς τὸν φάρυγγα: Τοῦ φαεῖ μοῦ βγῆμι ἀνάλιμον.

ἀναλαλητὸ τό, ἐνιαχ. ἀνιλαλ'τό Ἰμβρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναλαλῶ. Τὸ ἀνιλαλ'τό ἐκ τοῦ ἁμαρτ. ἀνελαλητό.

Ὁ ἐκ φωνῶν καὶ ζωνῶν συνομιλῶν θόρυβος ἐνθ' ἄν.: Μὴ πῆραν τ' ἀφτιά μ' μὴ τ' ἀνιλαλ'τό Ἰμβρ.

